

1. LEKCIA

ZAČIATOK PRÍPRAVY

Sophronia mala v úmysle vyviezť sa v kuchynskom výťahu z kuchyne k prednému salóniku na prízemí, kde pani Barnaclegoosová práve pila čaj. Pani Barnaclegoosová v ten deň neprišla sama. Priviedla so sebou aj akúsi neznámu ženu. *Tá fúria sa musí vždy do všetkého miešať.* Keďže na chodbách hliadkovali Sophroniini súrodenci a domáce mechanické služobníctvo, počúvať za dverami nepripadalo do úvahy. Jediným spôsobom, ako sa mohla dozvedieť, o čom sa zhovára jej mama s pani Barnaclegoosovou a neznámou ženou, bolo prikradnúť sa tam v kuchynskom výťahu. Pani Barnaclegoosová mala vyhranené názory na prevýchovu dcér iných žien. Sophronia však na svojom správaní a spôsoboch nemienila nič meniť. A tak sa rozhodla využiť kuchynský výťah na šponiáž.

Výťah sa však absolútne nedržal jej plánu zastať na prízemí a namiesto toho pokračoval v ceste na tretie poschodie.

Sophonria pozorne preskúmala zdvíhací mechanizmus, ktorý sa nachádzal hore. Na posúvaní výťahu sa podieľalo niekoľko gumových remeňov. *Možnože keby som ich odtiaľ zvesila, výťah by konečne zmenil smer.*

Výťah nemal strop; tvorila ho len menšia plošina s podporným lanom na vnútornej strane a ťahacím lanom na vonkajšej. Sophronia sa natiahla a uvoľnila zopár remeňov. Nič sa však nestalo, a tak ich povolila ešte viac.

No práve vo chvíli, keď si v rámci ochranných opatrení omotala gumu okolo topánok – jej mama sa v poslednom čase neustále sťažovala na to, v akom ich má stave –, sa výťah roztriasol.

Sophonria sa hneď otočila k ťahaciemu lanu, no skôr než ho stihla schmatnúť, začal výťah klesať dolu – a to dosť rýchlo. Veľmi rýchlo. Prirýchlo. Bleskovo preletel okolo nakladacích dvierok na druhom poschodí a vzápätí minul aj tie na prvom. *Možnože uvoľniť tú gumu nebol až taký dobrý nápad.*

Keď sa objavili ďalšie nakladacie dvierka, Sophronia sa vrhla vpred a skotúlala sa cez ne rovno do predného salónika. Vrchný diel sukne sa jej však zachytil o okraj dvierok a ozval sa hrôzostrašný zvuk trhajúcej sa látky.

Sophonrii veľkolepý únik sa však nanešťastie odohral presne v tej istej chvíli, keď sa jedna zo služobných chystala naložiť do výťahu dopoly zjedený ovocný pudingový dezert so šľahačkou.

Sophonria vrazila pri dopade rovno do pudingu. Služobná zvriskla. Dezert vyletel do vzduchu a po komfortne vybavenom salóne plnom nábytku z modrého a krémového brokátu sa rozprskol puding, piškóta a jahody.

Tácka pristála s veľkolepou dokonalosťou na hlave pani Barnaclegoosovej, ktorá nepatrila k ženám, čo by nejako oce-

nili to, že boli ovenčené šľahačkovou korunou. V každom prípade to bol ohromný výjav, keď sa zvyšný obsah tácky vykydol na čepcovitý klobúk onej dámy. Dovtedy vyzeral pomerne elegantne – bol červený a okrem čiernych zamatových stúh ho zdobili aj karmínovočervené pštosie perá. Treba však uznať, že s dezertom navrchu pôsobil už menej elegantne. Sophronia napokon s veľkou dávkou sebaovládania zadržala víťazoslávny smiech. *Toto ju odnaučí miešať sa do cudzích záležitostí.*

Pani Barnaclegoosová bola kyprá žena s pokrokovými sklonmi – podporovala upírov a vlkolakov, pomerne často hrávala whist, v jej vidieckom domčeku prebýval duch a dokonca občas nosievala francúzske šaty. Uznávala, že vzducholode sa stanú ďalším významným prostriedkom prepravy a že ľudia budú možno čoskoro lietať cez éter. Avšak nebola až natoľko pokroková, aby uznávala lietajúce jedlo. Zdesene zjačala.

Jedna zo Sophroniiných starších sestier, Petunia, sa práve hrala na hostiteľku. Po tomto incidente úplne zbledla od hanby, okamžite sa ponáhľala k staršej žene a pomáhala jej zložiť tácku z hlavy. Mamu však nebolo vidieť, čo Sophroniu zneróznilo ešte viac než to, že práve zaútočila na nejakú vznešenú dámu pudingovým dezertom.

Pani Barnaclegoosová vstala so všetkou dôstojnosťou, akú jej okolnosti dovoľovali, a vrhla pohľad na Sophroniu, rozčapenú na plyšovom koberčeku. Sophronia mala odtrhnutú väčšiu časť vrchného dielu sukne. Zahanbene si uvedomila, že na verejnosti odhalila svoju spodničku!

„Vaša matka má dôležité súkromné stretnutie. Chcela som počkať, kým si ho vybaví. Ale vzhľadom na to, čo ste vyviedli, by som ju mala predsa len vyrušiť. Píše sa rok 1851 a verila som, že žijeme v civilizovanom svete! Vy, mladá slečna, ste však skazená ako rozbesnený vlkolak a niekto s tým musí nie-

čo urobiť.“ Slová pani Barnaclegoosovej vyznievali tak, akoby bola Sophronia zodpovedná za hanebný stav celého britského impéria. Bez toho, aby dala Sophronii priestor na akékoľvek námietky, vyšla staršia dáma kolísavou chôdzou z miestnosti a na nariasenú sukňu jej pritom skydol kúsok pudingu.

Sophronia si vzdychla a prevrátila sa na chrbát. Mala skontrolovať, či sa niekde neporanila, alebo pohľadať zvyšky šiat, ale to, čo spravila, bolo dramatickejšie. Zatvorila oči a uvažovala nad všetkými možnými obvineniami, ktorými ju onedlho zasype jej rozrušená matka.

Vtom ju z myšlienok vytrhol známy hlas: „Sophronia Angelina Temminnicková!“

O-ou. Ostražito pootvorila oko. „Áno, Petunia?“

„Ako si len mohla? Úbohá pani Barnaclegoosová!“ *V role matky dnes zaskakuje staršia sestra. Skvelé.*

„Hovoríš mi to, ako keby som si to naplánovala.“ Sophroniu nahnevala nevrlosť vlastného hlasu. V prítomnosti sestier ju však nedokázala ovládať.

„Trúfam si tvrdiť, že keby si mohla, tak by si to spravila. Čo si robila v kuchynskom výťahu? A prečo ležíš na zemi v spodničkách a okolo nôh máš omotanú gumu?“

Sophronia sa vykrúcala. „Uhm, hm, no, vieš...“

Petunia sa pozrela do otvoreného výklenku výťahu, kde si veselo viseli zvyšky Sophroniinej sukne. „Ach, prepánakráľa, Sophronia. Znova si liezla! Čo je to s tebou? Správaš sa ako nejaký desaťročný divoch!“

„Práve sa s tým snažím niečo urobiť. Takže ak by ti to neprekážalo, ocenila by som, keby si odišla, kým neskončím.“

Petunia, ktorá sa vo veku šestnástich rokov považovala za úplne dospelú, to však odmietla akceptovať. „Pozri sa na ten neporiadok, ktorý si narobila. Úbohá Eliza.“

Služobná Eliza sa snažila dať nejako do poriadku chaos, ktorý vznikol po tom, čo sa Sophronia nečakane vygúľala z kuchynského výtahu.

Sophronia k nej priliezla a začala zbierať jahody a piškóty, ktoré boli po celej izbe. „Prepáč, Eliza. Nechcela som to urobiť.“

„Ako vždy, slečna.“

Petunia sa nedala tak ľahko obmäkčiť. „Sophronia!“

„Aby som to uviedla na pravú mieru, drahá sestrička, dokopy som vôbec nič neurobila.“

„To hovor tomu rozkošnému klobúku tej úbohej ženy.“

„Môže za to dezert.“

Petuniine dokonale našpúlené pery sa skrútili do grimasy, ktorou sa zdanlivo snažila zakryť úsmev. „Sophronia, máš štrnásť rokov a jednoducho nedokážeš dodržiavať pravidlá spoločenského správania. Odmietam ťa mať na svojom prvom plese. Určite by si vyviedla nejakú neplechu – napríklad rozliala punč na jediného chlapca, ktorý by vyzeral schopne.“

„Také niečo by som nikdy nespravila!“

„Ale áno, urobila!“

„To teda nie. Na zozname našich známych sa totiž nenachádzajú žiadni chlapci, ktorí by vyzerali schopne.“

Petunia odignorovala jej výsmešnú poznámku. „Musíš byť taká protivná? Stále niečo vyvádzaš.“ Vtom sa na jej tvári zjavil samolúby výraz. „Verím však, že mamička sa konečne rozhodla, čo s tebou urobí.“

„Čože? Čo so mnou urobí? Deje sa niečo?“

„Mamička ťa plánuje poslať k upírom, aby si tam získala náležité vzdelanie. Máš už dostatočný vek na to, aby si pre nich bola zaujímavá. Onedlho si už budeš vyčesávať vlasy nahor. Čo iné s tebou máme robiť? Dokonca už aj tvoj dekolt naberá plnšie tvary.“

Sophronia sa začervenala od rozpakov už len pri samotnej zmienke čohosi takého, no podarilo sa jej zaprotestovať: „To by mi nespravila!“

„Ale áno! S kým sa *teraz* podľa teba rozpráva? A prečo je to stretnutie také tajné? *Upíri* sú skrátka takí.“

Pani Temminnicková už samozrejme použila túto vyhrážku, keď bolo niektoré z jej detí mimoriadne spurné. Ale Sophronia nemohla uveriť tomu, že by sa to mohlo naozaj stať. „Ale veď sa práve podáva popoludňajší čaj! *Upíri* tu teraz nemôžu byť. Nesmú vychádzať von za denného svetla. To vie predsa každý.“

Petunia zavrhla jej pokus o protiargument nedbalým mávnutím ruky. „Myslíš, že na takých, ako si ty, posielajú *skutočných* upírov? To teda nie, mamička sa rozpráva len s nejakým ich ľudským poskokom. Stavím sa, že práve spisujú dokumenty o tom, že im budeš slúžiť.“

„Ale ja *nechcem* byť upírskym poskokom.“ Sophronia sa zamračila. „Vycicajú mi krv a prinútiť ma nosiť oblečenie podľa najnovšej módy.“

Petunia prikývla a zatvárila sa tak, akoby o tejto problematike vedela viac než jej mladšia sestra, čo bolo vrcholne otravné. „Áno. Áno, presne tak.“

Vtom sa vo dverách zjavil hlavný sluha Frowbritcher. Zastal na prahu, kým sa jeho kolieska nepresunuli na koľajničku v salóne. Bol to najnovší model domácich mechanikáčov. Rozmermi a tvarom sa dal prirovnať k stredne veľkému kríku. Priblížil sa k dievčatám a ponad zobákovitý nosný výčnelok pozrel na Sophroniu. Jeho okrúhle oči, čierne ako uhoľ, akoby s človekom večne nesúhlasili.

„Slečna Sophronia, vaša matka vás chce okamžite vidieť.“ Hlas, vychádzajúci z hracej skrinky vnútri kovového tela, mal plechový a hrubý.

Sophonria si vzdychla. „Posiela ma k upírom?“

Petunia pokrčila nosom. „Predpokladám, že tá možno ani nevezmú. S tým tvojím spôsobom obliekania!“

Hlavný sluha bez akejkoľvek zmeny tónu zopakoval: „Okamžite, slečna.“

„Mala by som sa pobrať k stajni?“ opýtala sa Sophronia.

„Ach, *dospej* už konečne!“ odvetila Petunia znechutene.

„Aby sa zo mňa stala nadutá fiflena ako ty?“ *Ako keby sa dala dospieť na ľudí preniesť prostredníctvom toho, že budú tráviť čas so staršími sestrami, ktoré sa do všetkého pletú.* Sophronia sa vliekla za Frowbritcherom a popritom si nervózne utierala ruky zašpinené od pudingu do zástery. Dúfala, že šatová zástera skryje hanebný stav jej – už takmer neexistujúcej – sukne.

Hlavný sluha sa šinul po chodbe, vedúc Sophroniu do otcovej knižnice, kde bola rozložená starostlivo vybratá čajová súprava a nechýbali ani čipkované obrusy, nadýchaný bábovkový koláč a najlepší rodinný porcelán. Pri návšteve pani Barnaclegoosovej sa doteraz nikdy nevynaložilo toľko úsilia.

Oproti Sophroniinej mame, ktorá srkala čaj, sedela elegantná dáma s kyslým výrazom a veľkým klobúkom. Vyzerala presne tak, ako by si človek predstavoval upírskeho poskoka.

„Priviedol som slečnu Sophroniu, madam,“ povedal Frowbritcher od dverí a vôbec sa neobťažoval presunúť dnu. Odfujazdil preč, zrejme aby nahnal do salóna ďalšie pomocné sily, ktoré mali upratať salónik.

„Sophronia! Čo si to urobila pani Barnaclegoosovej? Odišla príšerne podráždená a – *pozri* sa na seba! Mademoiselle, prosím, ospravedlňte moju dcéru za jej vzhľad. Rada by som povedala, že je to len nepríjemná náhoda, ale nanešťastie, stáva sa jej to až príliš často. Je to také nezbedné dieťa.“

Neznáma žena vrhla na Sophroniu upätý pohľad, pri ktorom sa cítila, akoby mala šesť rokov. Boolestne si uvedomovala, že má po zástere rozotrený pudring. Sophroniu by nikdy nikto neopísal ako elegantnú slečnu, no táto žena bola dámou po každej stránke. Sophronia doteraz neuvažovala nad tým, aký to má na ostatných obrovský vplyv. Neznáma bola až poburujúco krásna, mala bledú pokožku a tmavé vlasy, ktoré sem-tam striebrili sivé pramienky. Jej vek sa však nedal odhadnúť, lebo tvár mala napriek šedinám mladú. Bola dokonale oblečená – mala na sebe čipkované cestovné šaty s veľkou sukňou a zamatovým lemom. Sophronia ešte nikdy nevidela elegantnejší odev. Jej mama viac nasledovala trendy ako šírla vyberaný vkus. Táto žena bola naozaj štýlová.

Napriek svojej kráse vyzerá tak trochu ako vrana, pomyslela si Sophronia. Zízala si na topánky a snažila sa vymyslieť nejakú výhovorku pre svoje správanie, tak aby pritom nespomenula, že ich mala v úmysle špehovať. „Chcela som skrátka vidieť, ako funguje výťah, a potom sa zrazu...“

Vtom jej mama skočila do reči. „Ako funguje? Čo je to za otázku od mladej dámy? Koľkokrát som ťa už varovala, aby si dala ruky preč od akýchkoľvek výtahov techniky?“

Sophronia si lámala hlavu nad tým, či to bola rečnícka otázka, no pre prípad, že by nebola, začala počítať, koľkokrát sa to už stalo. Jej mama sa otočila späť k hostovi.

„Chápete, čo tým myslím, mademoiselle? Mám s ňou hrozitánsku oštaru.“

„Čože? *Mamička!*“ Sophronie sa to dotklo. Jej mama ešte nikdy nepoužila takýto slovník vo vyberanej spoločnosti.

„Ticho, Sophronia.“

„Ale...“

„Vidíte, mademoiselle Geraldine? Vidíte, čo musím pretr-

pieť? Deň čo deň. *Oštara*. Mám to s ňou od začiatku. A pritom ostatné dievčatá boli úplne zlatička. Nevie, čím sme si to vyslúžili. Povieť vám čosi medzi štyrmi očami – som z nej už úplne v koncoch. Skutočne. Ak nečíta, tak niečo rozoberá alebo flirtuje s komorníkom, alebo kamsi lezie – po stromoch, po nábytku, ba dokonca i po ľuďoch.“

„To bolo pred rokmi!“ namietla Sophronia. *Nikdy to neprestane vytáňovať? Mala som osem!*

„Ticho, dieťa.“ Pani Temminnicková sa ani len nepozrela dcériným smerom. „Už ste niekedy počuli o takom *dievčati*? Viem, že na prípravnú školu pre mladé dámy je trochu bezočivá, ale dúfala som, že by ste mohli spraviť výnimku, len pre tentoraz.“

Prípravná škola pre mladé dámy? Takže ma neposiela k upírom? Sophroniu zaplavila úľava, ktorú okamžite vystriedalo zdesenie. *Prípravná škola pre mladé dámy!* Budem musieť absolvovať kopy *hodín*, kde nás budú učiť, ako sa správne ukloniť, ako sa obliekať a jeť s prstom vo vzduchu. Sophroniu striaslo. Možnože upíri by boli lepšia voľba.

Pani Temminnicková pokračovala vytrvalo ďalej. „Sme vám rozhodne ochotní poskytnúť kompenzáciu, ak k sebe vezmete Sophroniu. Pani Barnaclegoosová mi v dôvernom rozhovore povedala, že majstrovsky zvládáte aj ťažšie prípady. Máte vynikajúcu povest'. Veď len minulý týždeň sa jedno z vašich dievčat vydalo za vikomta.“

Sophronia znervóznela. „Ale mamička!“ *Manželstvo? Už teraz?*

Vrana naďalej mlčala. V prítomnosti Sophroniinej mamy to nebolo nič nezvyčajné. Neznáma iba srkala čaj a všetku pozornosť sústredila na Sophroniu. Oči mala prísne – akoby ju v duchu hodnotila a jej pohyby boli presné a rýchle.

Pani Temminnicková pokračovala: „A, pravdaže, treba mys-

lieť aj na nadchádzajúci ples našej drahej Petunie. Dúfali sme, že by sa tej udalosti mohla zúčastniť aj Sophronia, samozrejme, nejako slušne upravená. Teda aspoň v rámci možností vzhľadom na jej... nedostatky. Bude to totiž už v decembri.“

Sophronia sa zamračila. Veľmi dobre si uvedomovala, že nevyzerá ako jej sestry. Sudičky jej z nejakého dôvodu nadelili viac otcových črt než maminých. Ale nebol dôvod otvorene diskutovať o takej veci s celkom neznámou osobou!

Vtom hostka konečne prehovorila: „To by sa dalo zariadiť.“ Mala taký silný francúzsky prízvuk, že jej bolo ťažko rozumieť. „Slečna Temminnicková, prečo máte okolo topánok obviazanú gumu?“

Sophronia pozrela dolu. „Mamička sa sťažovala, že sa mi vždy rýchlo zoderú.“

„Zaujímavé riešenie. Pomáha to?“

„Nemala som poriadne príležitosť vyskúšať to.“ Odmlčala sa. „Zatial.“

Zdalo sa, že jej vyhlásenie neznámu nešokovalo ani neohúrilo.

Znova sa zjavil Frowbritcher. Kývol mechanickou rukou, ktorá pripomínala pazúr, čím privolal Sophroniinú mamu. Tá vstala a šla si s ním pohovoriť. Frowbritcher mal nepríjemný zvyk odhaľovať tajomstvá. U mechanických sluhov to bolo nesmierne znepokojujúce.

Keď si pošepky vymenili zopár viet, pani Temminnickovej zrumenela tvár a hneď sa prudko otočila.

Ach jaj, pomyslela si Sophronia, čo som zasa urobila?

„Prosím, ospravedlňte ma na chvíľu. Zdá sa, že máme nejaký problém s novým kuchynským výťahom.“ Potom vrhla na dcéru prísny pohľad. „Drž jazyk za zubami a správaj sa slušne, mladá dáma!“